

РАДОСТЬТА НА НОВОСВОБОДИТЕЛЪ БРАТА

ДЪДОВИТЕЛЪ ПРИКАЗКИ

Прибере ли се дъдо вжщи, като гладни врабчета припваме къмъ него. Въ джебовеѣ му има я леблѣийки, я бонбони, я пѣкъ нѣкое издѣлано отъ дърво конче.

Най-обичаме, когато дъдо напълни прѣстената си лула съ тютюнъ и седне съ насъ край огъня.

— Дъдо! Дъдо!

Натискаме се ние тримата внуци, кой по-близо до дъда да седне.

— Чакайте, дъдовитѣ, чакайте!

Разперва той ржце и ни намѣства около себе си.

— Дъдо!

— Думай, дъдовото.

— Дъдо, разкажи ни една приказка.

— Приказка ли?

Замисля се той, смръква веднажъ дваждъ съ лулата, попритиска огъня съ прѣстъ и започва:

— То бѣше много отдавна. Едва ли мога да ви кажа колко години се минаха оттогава. Но помня, всичко като по книга го помня. Накичихме пушките съ здравецъ, живи и здрави да се върнемъ, сложихме прѣсни пити въ раниците и тръгнахме да се биемъ съ сърболята. Пѣкъ започна единъ бой, невиданъ и нечуванъ по свѣта. Ние нападахме като орли. Свиемъ отлѣво, отдѣсно, въ срѣдата, че като викнемъ ура, като се понесемъ, ела и гледай остава ли живъ сърбинъ отпреде ни.

Очитѣ ни се пълнятъ съ сълзи отъ радостъ, преглъщаме на сухо, свиваме крачета и се време още по-близо до дъда.

— И... и всички ли бѣгатъ, дъдо?—пита малкото ми братче Митко, което не смѣе да мигне, когато разправя дъдо.

— Всичките бѣгатъ, дъдовото. А ние гонимъ ли ги, гонимъ. Едно следъ друго, отървавахме отъ робия все български села. Въ едно село намираме на улицата самичко момченце — върви и плаче. Взехме го при насъ, стоплихме го и го на-

